

Ne hagyjunk senkit az út szélén!

Hónapok óta érezzük, emberileg mennyire reménytelen a hazánkba tömegével érkező migránsok helyzetének kezelése. Borzalmas állapotok uralkodnak a pályaudvarok környékén, az aluljárókban és a parkokban. Valamit tenni kell.

Ebben minden illetékesnek megvan a maga feladata: az egyik rendészeti, a másik geopolitikai, a harmadik titkosszolgálati, a negyedik egészségügyi szempontokat kell, hogy érvényesítsen. A segítségnyújtás pedig általában az egyházak pedig ugyancsak a maguk eszközeivel élhetnek. Egyebek mellett erre kötelez minket az irgalmas samaritanus bibliai példázata is. Jézus arra tanít, hogy ha valaki az út szélén van – adott esetben félholtan –, azon segíteni kell. Ott és akkor még csak azt sem kérdezve, hogy milyen nációhoz, melyik valláshoz tartozik az illető.

Mert nagyon sokan vannak az út szélén. Vagy éppen már a tenger felé. A napokban, immár sokadszor, egy bevándorlókkal teli hajó süllyedt el a Földközi-tengeren, a líbiai partoknál. Lehet mondani, hogy így jár az, aki illegálisan akar Európába jutni – ám ők mégiscsak emberi lények voltak. Imárról máj időről, mert több százán odaveszték a szerencsétlenségben.

Bennünket még inkább felkavart az a hír, hogy egy, az osztrák A4-es autópálya leállósávjában hagyott, magyar rendszámú furgonban több mint hetven megfulladt menekültet találtak. Köztük gyermekeket és asszonyokat.

Rajtuk már az irgalmas samaritanus sem segíthetett. Érvényesnek

tartom azonban a bibliai példázatot egy sajátos továbbgondolását, amellyel a közelmúltban találkoztam.

„Amikor másodszor is Jerikó felé ment, megint talált egy sebesültet a samaritanus. Harmadik, negyedik, ötödik útján újabb és újabb áldozatok feküdtek az országúton. Százszor

dó felé a jól ismert úton. A számár és a sebesült szerencsésen meg is érkeztek. A samaritanus pedig a sivatag felé tartott, hogy megkeresse a rablótanyát. Mert amikor a 2333. áldozatba botlott, hirtelen rádöbbsent, hogy sokkal jobb samaritanus lehetne, ha végre a tettesekkel is törődne, s nem csak ragtapaszokat osztogatna...”

tette meg az utat, és száz szerencsétlen fekkott ott, majd ezerre és ezerre bukkant. Mindig ugyanazon a helyen. Ez foglalkoztatta, amikor 2333-szor ment Jeruzsálemből Jerikóba. Szinte belebotlott az újabb sebesültbe, olyan mélyen merült a gondolataiba. Sőhajta szedte elő a kötszert a nyeregtarisznyából, rutinosan látta el a 2333. sebesültet.

Gyakorlott mozdulattal emelte a számárra a vér borította testet, és lám, az állat magától indult el a fog-

Mivel „helyzet van”, kötszerez, étellel, mosdási lehetőséggel, takaróval kell most segíteni. De igazi megoldást csak az hoz, ha az arra illetékesek megkeresik és felszámolják a rablótanyákat. És akkor zavartalanul lehet utazni Jeruzsálemből Jerikóba vagy éppen Szegeдрől Budapestre.

■ FABINY TAMÁS

Elhangzott a Magyar Rádió Vasárnapi újság Lélektől léleki rovatóiban 2015. augusztus 30-án.

Jegyzetlapok

(Napló, 2015)

Menekülők. Néhány hete megváltoztak, a forró augusztusban érkezőket valami titkos dűh hajtja. A Szegeд melletti kis faluban, Röszkén feltörték a ravatalozót, és mindent szétverték. Honnan ez a harag és rombolás? Miért kellett elveszíteni az egyszerű emberek szeretetét? Valamikor sajnálták őket, most pedig legtöbben gyűlölettel néznek rájuk. Fehér kenyeret sütöttek, izes levest főztek, és szétosztották. Személyesen hallottam a dél-alföldiek panaszát: félnek, és nem értik a vandál pusztítást.

A Keleti pályaudvar környékén viszonylagos nyugalom. Magas líbiai férfi mondja véget nem érő panaszát: „Feleségem meghalt. Kevés volt a pénzünk, így a hajó aljában lehettünk, ott fulladt meg a kezem között!” Szomszédja halk szavú: „Köszönök mindent. Nagyon finom volt az ebéd; az ásványvizet odaadtam a gyerekeimnek.”

Dramai képsorokat látok a nemzetközi hírcsatornákon a menekültekről. Jönnek, özönlének. Van közöttük olyan is, aki egy éve úton van, mindenét-mindenkijét elvesztette, de reménykedik, hogy egyszer lesz tető a feje felett. Egy etióp férfi tolokocsiban vonszolta testvérét a határhoz...

És a legszörnyűbb hír: csütörtökön hetvenegy menekült fulladt meg egy furgonban! Éjjel felé egy

szakértő meghökkenítő adatokat közölt: augusztusban 12 475 szír menekültet regisztráltak Magyarországon. A hónap végén 3822 pakisztáni, 1142 iraki és 638 iráni állampolgár lépte át a határt. Közöttük 7678 a gyerek. Állnak és néznek, nagy sötét szemükben elmondhatatlan fájdalom.

Álom. Tegnap éjjel mintha apám szigorú szavait regisztráltak Magyarországon. A hónap végén 3822 pakisztáni, 1142 iraki és 638 iráni állampolgár lépte át a határt. Közöttük 7678 a gyerek. Állnak és néznek, nagy sötét szemükben elmondhatatlan fájdalom.

Szeretet. Módosítani kell életeleinket, hogy mi, magyarok hibátlanok vagyunk. Csak Isten lát egyedül, jól és pontosan, mi nem. A felebarát megértésre tanít naponta, a megbocsátásra. A szeretet minden legyzöt, mert Isten van jelen benne. Szeretet nélkül elveszítjük egymást, romba dől közöttünk minden.

■ FENYVESI FÉLIX LAJOS

Határ menti tűnődések

Megérkeztek. Hosszú hónapok óta tudjuk, hogy itt vannak, de eddig csak az éj leple alatt próbálták megközelíteni az országhatárt. Ma már napközben is sétálnak a közszépen. Nyolc-tíz fős csoportokban. Tegnap a falu egyik fontos közösségi helyén, a Luther téren pihentek meg. Szemben a parókiával és szemben az

A migránsok pedig békésen ültek a Luther tér árnyékát adó fái alatt, alig tíz méterre tőlem.

Aztán a gépem elkezdett pityegni. Jelezte, hogy kis településünk belső használatra létrehozott internetes csoportjából valaki írt. Eddig legtöbbször eladó dolgok, talált kiskutyák vagy elveszett macskák hirdetésére

mentek meg a lájkok, miközben az ablakból láttam, hogy a migránsok békésen eszegetik a piros almákat.

Szolídan megjegyeztem a fórumon, hogy vittünk nekik vizet és almát. Talán ennyit sem kellett volna írnom, mert a reakció félelmet kelthet. Néhány másodperc múlva – helyesírási hibák tömege között – értesültem róla, hogy „ezek” éppen a legdrágább mobiltelefonokról hívják a taxit, hogy azzal ezer euróért Bécsbe utazzanak.

Ahhoz képest, hogy csak én láttam a parókia ablakából a kis park eseményeit, faluszerte ismert volt a migránsok mobiltelefonjainak márkája, ára és minősége... És az is hamar kiderült, hogy a jónép azt kívánja, hogy ha ezek az emberek valami oknál fogva nem jutnak el Ausztriába, akkor „húzzanak” oda, ahonnan jöttek... „Minek nekik enni adni?” – még ezt a kérdést is feltette egy kétgyermekes, fiatal anyuka. Amikor pedig – a fórumon kívül, de ugyanazon az internetes portálon – egy volt konfirmandusunk a gázkamrákat kezdte emlegetni, akkor már végképp kétségbeesem.

Közben idegesen klikkelgettem a monitoron a közösségi oldal és a következő tanév tanmenetének ikonjai között. É láttam magam előtt a hitanosaimat, a leghangosabbak és legharagosabbak kommentelő gyerekeit. Láttam őket a legdrágább mobiltelefonokkal felszerelve, a migránsok kapcsán oly gyakran emlegetett márkás sportruhákban. Azokban és azokkal a Luciscikkkel indulva neki az iskolakezdésnek, amelyekért szülei egy másik országban, Ausztriában dolgoztak. Többnyire feketén. Takarítóként, kertvi vagy háztartási kisegítőként vagy valamelyik baromfi nevelésben. Többnyire olyan megvetés és

kommentárok által övezve, amilyenek ők is irtak a migránsokról.

Közben megérkezett két rendőráutó, és a nagy valószínűséggel nyugatra tartó menekülőket betesékeltek a Sopronba tartó rendőráutókba. Ezt persze nem látták a fórumozók. Éppen azokban a pillanatokban mondták be a rádióban, hogy tőlünk nem egészen félóránál útra egy Magyarországról jött autóbán mennyi-mennyi ember életét veszítette.

Nem tudom, a falubeliek közül ki hallgatta a híreket, de továbbra is írogattak az éterbe. Félelmetes dolgokat. Gyűlölködő szavakat. Én meg eldöntöttem, hogy a hittanosokkal ezekről a dolgokról is beszélgetni fo-

részletesen, hogy élete első éveiben járhat az menekülni kellett. Ő is migráns volt...

Aztán megkérem majd őket, hogy mondják el ezt a szüleitnek is. És majd elhozom őket megint a templomba. És megmutatom nekik a német bibliát az oltáron és a gót betűs feliratokat szerte az épületben. És új-fent beszélgetünk arról, hogy nem mindenki magyar. És arról is, hogy van élet a mi belterjes jeleket mutató településünkön kívül is.

És mi is leülünk a padra a Luther téren a fák alá. Azusoknak a fáknak a tövébe, amelyeket annak a több mint ezerkét száz ágfalvának az emlékére ültettek, akiknek 1946-ban el kellett hagyniuk a szülőföldjüket. Akiket

íróasztalommal. Békésen ültek a padon, és beszélgettek.

Na végre, mi is segíthetünk! – hasított belém. És már nyúltam is a kenyérért és a zsírosüvegért, mikor is férjem figyelmeztetett, hogy ideje lenne vallástörténeti ismereteimet felrészíteni... Aztán egy tál almával meg egy jókora vízesláskával kiment a kapun. A menekültek udvariasan megköszönték az apró figyelmességét.

Az almás akció után egy icpicit nyugodtabb lelkiismerettel ültem le a gép elé. Néha kinéztem az ablakon, néha a feladatmra koncentráltam, néha meg a legnagyobb közösségi portál oldalán ütöttem el az időt.

használtuk az oldalt. Most azonban egész más mondatok jelentek meg a digitális agorán.

„Tele van a Fő utca idegenekkel!” – jött a figyelmeztetés. Majd elretentésül három ördögarc kezdett el villogni a monitoron. Aztán egy újabb mondat: „Csak két kilométer, és rohadj jó helyen lesznék.” Az oldal látogatottsága pedig hirtelen hihetetlenül megnőtt, többen megosztották és még többen kommentálták a hírt.

Van, aki azt is tudni vélte, hogy „az idegenek” busszal érkeztek. Aztán gyorsan hozzá is tették néhányat, hogy útbá kéne igazítani őket a szomszédos nyugati ország felé. És csak potyogtak a döbbenetes kom-

mentek. És századszor is megkérdem majd a gyerekeket, hogy milyen nemzetiségű volt Jézus. És amikor a zsidó helyett – szokásuk szerint – megint azt mondják, hogy magyar, akkor én százegyszer is kijavítottam őket. És arról is beszélni fogunk

elűztek innen. Akiket kitelepítettek. Akiket talán még migránsnak is nevezhetnénk. Beszélgetünk róluk. Emlékeznünk rájuk. És talán még gyümölcsöt és teát is osztunk az arra járóknak...

■ HEINRICHS ESZTER